

man herhjemme holdes underrettet om, hvad der dog maa have en overveiende stor Interesse for Regjeringen og Rigsdagen, at kjende. — Endnu langt alvorligere Anse, dersom jeg ikke misforstod det ærede Medlem, var den, at jeg havde draget det vestindiske Spørgsmaal ind i Partikampene herhjemme, og at jeg ikke havde forstaaet de Varsler, som det ærede Medlem havde set, at der var paa, at der efterat Stormen den 9de December 1878 havde feiet Regjeringsforlaget bort, Paragraf for Paragraf — jeg tror dog, at Titlen var tilbage — dog her i dette Thing var Stemmning for paa saa Dage at skaffe en fyldestgjørende Variant for Regjeringens Lovforslag igjennem Rigsdagen. Det ærede Medlem maa vel altsaa have tænkt sig, at der i Decemberdagene 1878 skulde ved Behandlingen af det vestindiske Spørgsmaal finde noget lignende Sted, som det, der den 8de November 1877 fandt Sted ved Behandlingen af et Finantslovsforslag her i Thinget. Jeg maa tilfsaa, at jeg har ikke under hele Forhandlingen i 1878 om det vestindiske Spørgsmaal set noget saadant Varsel, ikke set, at der under Stormen var en saadan Forarsbebud, som kunde friste mig til at drage Liden endnu længere ud, inden den høist nødvendige Hjælp kunde komme. Hjælpen kom alligevel for sig, desværre, derpaa have vi Deviser nok; men den Anse, at jeg skulde have draget det vestindiske Spørgsmaal ind i Partikampene, forekommer mig at være endnu mærkkeligere. Det maa ganske vist være overraskende for de Medlemmer af dette Thing, som havde Sæde her den 9de December 1878, og det er altsaa nærmest til de Medlemmer af Thinget, om hvilke dette ikke gjælder, at jeg rethter de følgende Bemærkninger. Disse nye Medlemmer af dette Thing vil jeg, for ikke at gjøre Forhandlingen for vidtløftig om et Punkt, som heller ikke synes mig ret at vedkomme det foreliggende Lovforslag, henviise til den Betænkning, som den 25de November 1878 blev afgiven af det Udvalg, som her i Thinget var nedsat til at behandle det vestindiske Lovforslag. Den ene Gruppe af Oppositionen udtaler i denne Betænkning med rene og klare Ord, at den ikke kan tilraade under den nuværende Regjerings Ledelse af de vestindiske Anliggender, at der ydes yderligere Tilflugt til Den. Den anden Gruppe af Oppositionen udtaler i den samme Betænkning, at Ministeriets Ledelse, ikke blot af de vestindiske, men navnlig af vore hjemlige Anliggender, fr. Loven af 12te April 1877, ikke kan være skiftet til at bringe denne Gruppe til at gjøre yderligere Indtræmmelser, end den strengt saglige Bedømmelse fører med sig. Dersom der ikke i disse Udtalelser af de to Grupper ligger en Indbragen af det vestindiske Spørgsmaal i vore hjemlige Kampe, saa forstaaer jeg dem ikke. Jeg skal kun sige, at jeg ikke har tænkt, at det vestindiske Spørgsmaal nogensinde skulde være blevet behandlet som Parti-

spørgsmaal, som dansk Partispørgsmaal. — Endvidere udtalte det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds som sin Formening, at Dyrøret vilde kunne have været kvat i sin Tjæf, naar Autoriteterne i Vestindien ikke i en saa paafaldende Grad havde ladet det mangle paa Magtavgivenhed og Konduite. Dette forekommer mig at være en baade haard og uretfærdig Dom over Autoriteterne i Vestindien. — Jeg skal nu komme til de Bemærkninger fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, som mere umiddelbart knytte sig til selve det foreliggende Lovforslag. Dersom jeg ikke misforstod det ærede Medlem, saa var det en Hovedtanke fra hans Side imod Forslaget, at det, ifødetfor at yde de betrængte Medborgere paa St. Croix, Sjælp og Trøst, kun krævede Politi, og mere Politi for at holde Styr paa dem, eller som det ærede Medlem udtalte sig, det var for ham, som naar Noget begjærede Brød, og man da sendte Bud efter Stokken. Jeg vil ikke erkjende, at denne Signelse just passer i nogen paafaldende Grad; men jeg vil sige, at selv om den passer, saa kan jeg dog ikke se rettere, end at man for at kunne tjene og nyde sit Brød først og fremmest maa være sikker paa Fred og Ro, og at der til, at skaffe Fred og Ro utvivlsomt hører Politi. Naar det ærede Medlem mente, at man i Lovforslaget var gaaet vidt i Fordringerne med Hensyn til Politi, det vil sige med Hensyn til Militærstyrken — saa vil jeg dog erindre, om at den Militærstyrke, som nu findes foreslaaet i Lovforslaget, nysigtig stemmer med den Styrke, som var fastslaet for Vestindien ved Anordn. af 1872, saa at altsaa dette „Politi“ og mere Politi dog maa tages med nogen Begrænsning. I Sammenligning med dens store Reduktion af Militærstyrken, som skete i 1877, er det ganske vist, at der nu er foreslaaet mere Politi; men denne Styrke i 1877 blev jo ogsaa fra alle Sider erkjendt for at være utilstrækkelig, og i dette Dieblit er der jo — hvad jeg antager, at det ærede Medlem veed — en Styrke i Vestindien, som betydelig overstiger den i 1877 fastsatte. Ispænd man dristede sig til at svække Forsvaret ved at lade Fregatten „Sjælland“ gaa tilbage, blev der til Vestindien — naturligvis efter Requisition, derude fra — udsendt en ekstraordinær Forsterkning, som er det i dette Dieblit, og hvorefter Styrken i Vestindien for Liden er omtrent 250 Mand. Jeg beder altsaa det ærede Thing om ikke at fastholde den Forestilling, at man begjærer Politi og mere Politi, og at man stiller overdrevne Fordringer med Hensyn til Tallet af den Militærstyrke, som Bevarelsen af den indre Ro og Orden er betroet. Ærede Medlemmer, som interessere sig særlig for de vestindiske Anliggender, ville formodentlig vide, at efter Organisationsplanen af 1851 var den samlede Styrke 550 Mand. Det var den Styrke, som man dengang ansaa for at være nødvendigt